

Η αποδοχή της φθοράς (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπτουσία](#)

Οι διάφορες ασθένειες, ακόμα και ένα απλό κρυολόγημα, όπως, κυρίως, και τα γηρατειά, φέρνουν στο προσκήνιο τη φθαρτότητα της ύπαρξής μας. Κατανοούμε το περιορισμένο των δυνατοτήτων μας και βεβαιωνόμαστε για την εκπνοή των δυνάμεων μας.

Η εμπειρία της φθαρτότητάς μας, σε οποιανδήποτε περίοδο της ζωής μας, μπορεί να προκαλέσει πανικό, να δημιουργήσει απελπισία, να εξαφανίσει την ηρεμία. Γιατί συνειδητοποιούμε πως «τώρα δεν μπορούμε». Αντιλαμβανόμαστε πως δεν είναι στο χέρι μας να κάνουμε αυτό που θέλουμε, που προγραμματίσαμε.

Στην οριακή αυτή υπαρξιακή κατάσταση, χρειαζόμαστε την ταπείνωση, που αποδέχεται τα γεγονότα όπως έρχονται, καθώς και την εμπιστοσύνη στον ουράνιο Πατέρα που ξέρει το γιατί και το πώς για το κάθε παιδί Του ξεχωριστά.

Άλλωστε, ποιος άνθρωπος δεν γεύτηκε τη δύναμη της φθοράς; Αν η Παναγία Μητέρα του Κυρίου ακολούθησε την ανθρώπινη αυτή πορεία, και ας υπήρξε η «μήτηρ της Ζωής», τι να πούμε εμείς;

Και πιο πολύ, αν ο ίδιος ο Θεάνθρωπος μπήκε στη φθορά, ακολουθώντας τα διάφορα στάδια και φθάνοντας και στο θάνατο, ποιοι είμαστε εμείς που με υπεροψία δεν θα δεχτούμε μέσα μας την πραγματικότητα της φθοράς και του θανάτου.

Βέβαια, κανείς δεν μπορεί να παρακάμψει τον πόνο που πηγάζει από τη δύναμη της φθοράς. Γιατί δεν είναι στη φύση μας ν' αρρωσταίνουμε, να γερνάμε, να πεθαίνουμε. Δεν έφτιαξε ο Θεός τον άνθρωπο με σκοπό να πεθάνει! Από την πηγή της Ζωής δεν μπορεί να προέλθει ο θάνατος.

Η φθορά και ο θάνατος μπήκαν στη ζωή του ανθρώπου ως αποτέλεσμα της ελεύθερης απόφασής του ν' ακολουθήσει διαφορετική πορεία απ' αυτή που του πρότεινε ο Θεός. Και από τότε η φθορά άγγιξε τη φύση, τα ζώα, την ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, με το να εισέλθει στον κόσμο μας εισήλθε στη φθορά, στον Άδη, στο θάνατο. Η θεότητα σύντριψε τις πύλες του Άδη και από τότε πατήθηκε ο θάνατος διά του θανάτου. Τα νεκροταφεία έγιναν κοιμητήρια, γιατί οι πεθαμένοι είναι πια οι κεκοιμημένοι.

Τι κι αν ζούμε στη φθορά και αν πεθαίνουμε; Η Ανάσταση του Κυρίου μάς βεβαιώνει για την υπέρβασή της «εν τη εσχάτη ημέρα της παρουσίας του». Όσο και να γευόμαστε τα σημάδια της φθοράς με τις ασθένειες, τα γηρατειά και το

θάνατο, ο θάνατος και η Ανάσταση του Χριστού μάς χαρίζει την εμπειρία της προσωρινότητάς τους.

Μέσα στην Εκκλησία, πού είναι το ζωντανό σώμα του Θεανθρώπου Κυρίου μας, προγευόμαστε τη νίκη της φθοράς και του θανάτου όχι ψυχολογικά ούτε συναισθηματικά. Γιατί ενωμένοι υπαρξιακά μαζί Του γινόμαστε ένα μαζί Του.

Ευλογημένοι όσοι με ταπείνωση και υπομονή δέχονται τις συνέπειες της πτώσης, όταν δεν μπορούν να τις αλλάξουν.

Και ευλογημένοι όσοι αγωνίζονται να νικήσουν τη μέσα τους φθορά της αμαρτίας, γιατί θα γνωρίσουν από το νυν αιώνα τη δύναμη της εκ νεκρών αναστάσεως, που ο Κύριος θα φέρει με τη Δεύτερη Παρουσία Του εις αιώνας.